

CSIKI LAPOK

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TARSADALMI HETILAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: SEVOBODA JÓZSEF könyvkereskedése, hová a lap szellemi részét illető minden közlemény, valamint hirdetések és előfizetési díjak is küldendők.	Megjelenik a lap minden szerdán. Kéziratok nem adatkak vissza.	FELELŐS SZERKESZTŐ: Dr. FEJÉR ANTAL ügyvéd.	Nyitlertéri cikkeik soronként 40 fill.-ért közöltetnek. Egyes lap ára 20 fillér.	Előfizetési ár: Egész évre 8 kor. (Külföldre) 12 kor. Félévre 4 kor. Negyedévre 2 kor. Ismeretlen czégek hirdetését díja előre fizetendő. Hirdetési díjak a legolcsóbban számítatnak.
---	--	--	--	--

Bocskay emlékenél.

Múlt héten folyt le az ország fővárosában a Bocskay ünnepély. Ez minden magyar hazafi ünnepe volt.

Bocskay volt az, aki meggyőződött arról, hogy a Habsburg uralom még nem barátkozott meg a magyar alkotmányossággal, azt eltiporni igyekszik; ő volt az, aki elejtve Erdély és Magyarország egyesítésének gondolatát, — a Habsburgok abso-lutizmusra hajló természetére tekintettel Erdély függetlenségéért küzdött, hogy ez így a magyar szabadság védő bástyája legyen.

Emlékénél tehát tisztelettel kell megálljunk; az ilyen nagy embereinknek köszönhető, hogy a magyarság életerejét a jövő számára megmentették.

A magyarság életerejének köszönhető, hogy ma az ország nem csupán egy fejlődésre képtelen néptörmelékéből álló sokaság. De ez az életérő volt az, melyen megtört a németiség inváziója s az ezt elősegítő négyszáz éves Habsburg politika.

A bécsi politika a németiség uralma érdekében sokáig megnyomorította a magyarságot, a csehakat, lengyeleket, az olaszokat, de nem tudta megsemmisíteni egyiket se, legkevésbé a magyarságot, mely a népek életében páratlan nemzeti szerepeltetéséi dacára, Bécs magyar ellenes törekvéseinek legmakacsabb gáncsvetője tudott lenni.

Az abszolútizmus önző vaktsága belement ugyan vállalkozásokba, melyeket teljesen megvalósítani nem tudott, s melyekhez az eszköze vagy nem volt meg, vagy rosszul választotta meg azt.

Letört, fejlődésükben meggátolt, elégedetlen népeket teremtett s uralt e hatalom, de államfenntartó nemzetet nem nevelt.

Milyen más volna fejlődésünk; — közjogi pártjaink és vitáink alig volnának, s Ausztriától való elválásnak talán egy híve sem volna, hiszen a függetlenségi párt csak akkor kezdett erősebbni, mikor Bécs vonakodott a 67 es párt-

nak a nemzeti élet fejlődésére kívánt feltételeket megadni, hogy a nemzeti szellem a közös intézményekben is érvényesüljön. — Mennyire másképpen állanánk ma, ha bosszas válságaink helyét áldásos munka foglalta volna el s gazdasági, államjogi és politikai téren a nemzeti állam kiépítése és konszolidálása körül annyi gáncsba és akadályba nem ütköznénk.

Az utolsó évtizedek a világ legtöbb népének legfontosabb korszaka volt a haladásban; haladtunk mi is, de pályánk átkos akadályverseny volt; nagyon sok dologtól, amit megvalósítanunk kellett volna, a politikai vaktság s a változott viszonyokhoz nem méltó politikai korlátoltság elűtött.

A magyar nép életrealizációját bizonyítja, hogy a magyarsággal az Árpádok háromszáz évén át hatalmas királyságot tudtak alkotni, Nagy Lajos és Hollós Mátyas pedig világpolitikát csinált vele.

Igen, mert itt az igazi állami akaraterő működött; a nemzet királyi együttes akarata, közös célja és szenvedélye nyilatkozott meg a nagy háborúkban, népeket leverő hódításokban. A királyi hatalom bázisát képező nemzeti akarat vezérelve a magyar faj életöztöne és érdekei által, visszatartotta a királyi akaratot attól hogy kalandos, az országra káros térre vetődjék.

A magyarság a török veszélytől fenyeztelve, érdekének megfelelően a Habsburgokban hatalmas uralkodókat keresett, de az ország dolgainak az intézésében régi s mindig lelkesedéssel betöltött szerepéről nem modbatott le, — nem mondhatott le éppen azért mert így nem lett volna biztosítva a felől, hogy sorsa érdekeinek, fejlődésének megfelelően intéztessék.

Mily másként történik minden, ha a magyarok élére állanak a nyugatot nyugatnak hagyva keleti politikát vezetnek csinálnak. Tán idejében letörhetünk volna a török hatalmat s a külfönből is hódító és imperialistikus szellemű Habsburgokkal hatalmas keleti politikát folytathattunk.

A sors fordulata tisztára lehetetlenné tette már hatvanhatban e politika folytatását;

mint a villámcsapás olyan volt az az esemény, mely kibuktatta a Habsburgokat a német hegemóniából; mindenütt gyengeség, sehol bátározott, egységes, hatalmas államfenntartó erő: ilyen helyzetet tárt fel a porosz invázió.

Négyszáz év alatt lehetett volna a Habsburg jogar alatt egy erős magyarországot nevelni, melyre hatvanhat után nyugodtan támaszkodhatott volna a dinasztia, sőt amely a hatvanhatól a dinasztiaát valószínűleg megmenthette volna.

A történelmet azonban helyrehozni nem, de tanulni belőle lehet. Tanulni: igen hogyha a bécsi politika az eseményeken, különösen a magyarországiakon valaha okulat volna! De nem volna bécsi politika, ha így tenné!

A helyet, hogy belátta volna, hogy az osztrák németiséggel, melynek egyrésze ma már kifelé húz, birodalmi politikát folytatni nem lehet, különösen Magyarországgal szemben nem s a helyet, hogy a magyarságnak négyszáz évén át folytatott küzdelméből annak legalább életképességét felismerte volna, továbbra is mellőzte a magyarságot; politikája súlypontját nem a központi fekvésű s a birodalom felé néző Magyarországra, hanem a birodalom nyugati szélén levő osztrák-németiségre helyezte illetve hatvanhat után is ott tartani igyekezett és igyekszik.

Természetes, hogy e reneszer felbillen, mert helytelen alapokon nyugszik. — Ennek a rendszernak következménye a monarchia két állama között a sűrűlás, a magyar nevezet elégedetlensége a fennálló rendszerrel, mely a paritás és dualizmus elvét vallja, de gyakorlatban nem respektálja; s ez az oka a monarchia tekiütélye hanyatlásának, mely napjainkban, rossz külügyi vezetés mellett annyira súlyosodt, hogy a balkán államok is nyugodtan rugdoszák.

Mennyire másként állanánk most, hogyha a dinasztia a nemzet politikai ambícióját magáévá téve nem enged meg, hogy vízbe ejtsék a dualizmus és paritás elvét, melyet hatvanhatban ugyilátszik, kényszerűségből ismeretek el, mindenestre azonban kellő őszinteség nélkül. Ilyen eszmék vezették Bocskait, ki sokáig

a Habsburg uralom érdekében dolgozott, ki végül e politika tehetlenségét s nemzetellenessé voltát felismerve a Habsburgok ellen fordult.

S a történelem sajnos a legújabb időkig neki adott igazat. Vajjon a jövő képe milyen lesz? Reméljük a legjobbat, de ne feledjék nagyjaink óvatosságra intő hagyományait!

Törvényhatósági közgyűlés.

A törvényhatósági közgyűlés, mely iránt oly szokatlan érdeklődés volt már hónapok óta, folyó hó 18. és 19-én zajlott le, ugy a tagok, mint a közönség igen nagy részvétele mellett. Már azelőtt benépesedett Csikszereda utcái, helyenkinti csoportosulások jeleztek, hogy a törvényhatóság nagyterme nem fog üres lenni.

A gyűlés 9 órakor vette kezdetét, melyen Becze Antal alispán elnökölt. Ugy a közgyűlései terem, mint a karzat zsutolásig telve volt tagokkal és hallgatókkal, sőt még a női nem is képviselve volt.

A szokásos elnöki meghívás után a tárgysorozat tárgyalása kezdetét vette. A volt alkotmányellenes kormány lemondásáról szóló leiratot a törvényhatóság teljes megvételével fogadta, unig az új kormány iránti teljes bizalommal eltelve, annak leiratait határtalan lelkesedéssel vette tudomásul. Sárpi volt kormánybiztos és br. Szentkereszti Pál kinevezett főispán felmentése hatalmas abszurg kiáltások között kildetett az irattárba rettenetes példánul az utókor gyermekeinek. Ezekután következtek a többi közérdeklő tárgyak a megállapított sorrendben. Heves vitára adott alkalmat az üzvölgyi vicinális utnak a törvényhatósági utak sorába leendő felvételére az állandó választmány javaslata.

E tárgyról igen ügyes és kerekded beszédek hangoztak el. Beszélték: Bartalis Ágoston alsziki főszolgabíró, védve az alsziki közgazdasági érdekeket. Dr. Erő

A „CSIKI LAPOK” TÁRCZÁJA.

Milyen gazdag voltam

Milyen gazdag voltam, én eddig Istenem! Álmodok, vágyakkal csordultig volt lelkem, Szívemben bizalom, szeretet lakozott. Aztán jött egy ember s mindent megfosztott! Először elvette álmodó lelkemet, Majd szívemben lakó tiszta szerelmemet. S mikor megfosztott az álmodtól, vágyuktól, Gnyagos kacagással eldobott magától!

ADY MARISKA.

Levél.

Irta: Ady Mariska.

Hosszú, te hosszú írom édes és te még sem fogod látni — soha. Elolvashatja mindenki, mosolyoghatnak fellette, elárthatják az íróját, csak te nem fogsz mosolyogni, könnyezni rajta — soha! Édes, édes! Miért is vagyunk egy tévedésnek, egy óriási tévedésnek az áldozatai. Olyan különös is! Válni örökre, válni tőled! Eddig, picikorunktól fogva — majdnem mindig együtt voltunk. Együtt kergettük a pilléket, nyári hajszalonon a szénaboglya tetejéről együtt bámultuk a napkelét, az arnyas, sötét erdőkről együtt néstük a napnyugtát.

S hogyan tapsoltunk apró kezeinkkel, ha a nap által levetett hosszú, biborpaladtot megpillantottuk az égbolton.

Látod, — mondtad te okoskodva nekem — a nap az ég országának a királya.

Az a pirosság az ő pompás ruhája.

— Tudod, ha megpöfök, aztán királyi leasok, épen ilyen palástot veszek magamnak.

Aztán a mint én kerere nyitva szememmel bámultam rád, biztatólag mondtad:

— No ne busulj Viliikém, mert neked is ilyen ruhéd lesz. Kis csaszni! Hiszen te leszel a királyné!

S milyen szánakozó fölénnyel mosolyogtál, mikor én bátor voltam kijelenteni, hogy s barikát, a szép fehér barikát is magammal viszem.

— Jaj, milyen tudatlan vagy te Vili! Látszik, hogy csak óvodába jársz. Mit gondolsz, hogyan lehetne egy bárányt bevinni a trónterembe, a hol hercegek, grófok és bárók vannak?

A barit itthon hagyjuk s a nagymama majd vigyáz rá.

Aztán, hogy én a baritól való elválás miatt keserűben sírni kezdtem, izmos kezecekkel idel — csupa szeretetből — nagyon is erősen kezdted szorongatni nyakamat s úgy sugtad gyauu san romegő ajkesséll:

— Hiszen nem muszáj mindjárt sírnod Vili. Majd valahogy szorítunk helyet a barikának is — egy sarokban.

A nyári két hónap — július és augusztus — alatt kis társaságunk — mely állott belőlem, belőled és a barikából, — megassporodott.

Haza jött a bátyád, ki a b gimnázium első oszt. tanulója volt.

Hogyan oszdták őt!

Hisz' hosszúak képezt sokat, oh! végtelen sokat tudott.

Pi. csinált papirból csolnakot, aztán kicsi nemzeti zászlót tűsített rá, egy cserebogert ke ritett bele utasnak bele, ráírta az oldalára a nevet, aztán rábocsajtott a patak fodros habjaira. Ő pedig megállott a parton és harsány hangon kiáltá:

A „Vilma-Clementina” személyszállító hajó indul Afrikába.

S a csolnak tényleg megindult és aiktott lejjebb és lejjebb a patak rejtelmeseen sugó, mormoló habjain. Te kezecekéiddel tapogolni kezd-tél, aztán ragyogó, lelkes szemekkel rám emelve kiáltad:

— Viliike, még sem leszek király! Annak mindig oithou kell úlni az országában.

Hajóskapitánynak megyek és utasok, mindig csak utasok a tengeren.

Néha estéknként — mikor a csillagok milliód kigyultak az ég: n s mi a nagy diófa alatt ül-tünk, figyelmesen hallgatva Gésát, — as [s-ő gimnázista tanuló, ki borzasztó szépeket mesélt nekünk a Vénuszról, meg a Sarkosillagról, aztán megmutatta nekünk a Gőncöl-szekerét, te meg felugrottál helyedről és élénken kiáltottad:

— Csillagász leszek! Oh Viliike, mennyit fogunk mi akkor kocsizni a Gőncöl-szekerén.

S hogy megvoltunk sőtődve, mikor Gésa kacagui kezdett rajtunk.

Miná a kettőn, mint affél: saugviniona gyermekektől várható, nekironottunk.

Ő vénső, beteges volt, mi ismerők.

Egy perc s a földön hevert.

S mikor a Gésa síró hangjára nagymama, azaz áldott lelkü matrona e szavakkal: „Ki bántotta Gézacsakát?” kildetett a verandára, te férfiasan ütögtetve domboru mollecsakédat, villogó szemekkel föléltél:

— De nagymama, mikor kikacagott minket, hogyne vertük volna meg?!

Hanem amint megláttad a földről feltápasszkodó Gésa alró arcot, győsedelmeseen jó szívvel még a férfit büszkeségeden is a odaszompolyogtál hozzá, titokban kesébe csusattad a Kuglereket, mik sebedből vándoroltak ki, aztán biztatólag mondtad:

Hiszen ne sírj no Gésa! Inkább téged is elvisszünk kocsizni a Gőncöl-szekerén. Elférünk! Majd én kiülök a bakkra.

Ezek a szép, verőfényes napok akkor értek véget, mikor te elvégested a négy elemít.

— Most már nagy fia nagyok Viliike, — magyarázgatád nekem, — most már nem maradhatok falusi iskolába. Elvisszünk a gimnáziumba, aztán ha elvégestem a nyolc osztályt, meg az egyetemet, akkor eljövök érted egy hirtőn, tudod, mint a mesékbe és elvisszök a váramba.

Mikor felültél papáddal a kocsiira, erősen törőlgelve szemedet, visszakéltottál nekem, hogy ott álltam szögve a nagymama mellett:

— Viliike! Aztán vigyázz a barikára, meg a Sajóra, meg a kis oszókra.

Sokkal hamarabb vicsorítottuk egymást, mint hittem volna.

(Folyt. köv.)

Vilmos, Görög Joachim plébános, Élthes Zaigmond, Hajnó Ignác és Kiss Dénes remetei plébános igen hathatós argumentumokkal támogatták a tervezett ut hasznos vagy mellőzhető voltát. Acsik igen sajos volt, mindent elkövetett, hogy az ut létesítése keresztül vitessék, de végre a tárgy szavazás alá bocsátatván, kissébb-segben maradt s a teremből kivonult.

A közgyűlés tárgyai között szerepelt az alispán nyugdíjazásának a kérdése is, mely kérdésben a közgyűlés a törvénytelen kormány intézkedését semmi nem nyilvánítva, a nyugdíjazási kérést levél-tárba tenni határozta, miután Csédő István és Török Ferenc beszédekben arra concludáltak, hogy az alispán nyilatkozzék a felől, fenntartja-e nyugdíjaztatása iránti kérését vagy nem?

A főispáni állás betöltése kérdésben hosszas vita után egy deputáció felkültetésének eszméje merült fel, melynek feladata lenne odahatni, hogy egy idevaló és a megye viszonyait ismerő ember nevestessék ki főispánna, ezen indítvány azonban Török Ferenc felszólalása után eljett.

E tény után a közérdekű és magános ügyek következték csekély érdeklődés mellett, míg végre a lapok hasábjain oly sokat emlegetett, oly sok indokolatlan személyeskedésre alkalmat szolgáltatott Uz-és Veresölgyi erdőkre vonatkozó ajánlatok tárgyalása csigázta fel a kedélyeket. E tárgyalás oly szép beszédek hangzottak el, oly megkapó argumentumokkal telített szónoklatok tették figyelemre a hallgatóságot, minőköt a törvényhatóság termében nem volt alkalmunk hallani. Dr. Erdős Vilmos, Szántó Samu, Páll Gábor, Görög Joachim világitották meg ezek ügyét s teljesen új árverés megtartása mellett beszéltek.

Görög Joachim szentszéki tanácsos hatalmas szónoki beszédben fejtegette ki azon álláspontját, mely szerint ezen erdő-ség Isten és ember előtt másnak oda nem adható, mint a legtöbbet ígérő Gütz-cégnek s mint a vármegyére minden tekintetben legelőnyösebb ajánlattevőnek. Ha az igazgatótanács és az erdőrendészeti bizottság a legtöbbet ajánlott cég mellett döntenek és ennek ajánlatát fogadják el, ami az egyedül helyes eljárás lett volna, akkor nem nyílik alkalom a csunya következményekre, nem korbácsoltnak fel a szenvedélyek és nincs személyeskedés.

Ezek közepette állott fel Török Ferenc országgyűlési képviselő. Halotti csend volt. Lelkiismeretének szava — ugymond — nem tudja nyugton hagyni. Kijelentette, hogy ezen erdőeladás ügyében meg van veszítetve. Zseléből kivette pénzestárcáját és a törvényhatóság asztalára 6000 korona bankpénzt ledobott azon kijelentéssel fejezve be beszédét: „Ha egy szopos borju ára ennyi, akkor egy cimeres ökröt mit ér meg?”

Leirhatatlan jelenet következett. A tajtékzó düh mindenkin erőt vett s követelték a vesztegető megnevezését. A karzat is jelentékenyen beleszólt a tagok elkészesedésébe.

Ezen ocsmányosság elkövetése feletti felháborodás hatása alatt a kérdéses erdő-ségre vonatkozólag a törvényhatósági közgyűlés egyhangulag a következő határozatot hozta:

Az üz-és veresvízi erdő-ség értékesítése tárgyában megtartott első árverés megsemmisítettik, új nyilvános árverés fog ezen erdő-ség eladása céljából megtartatni 2,820.000 korona kiküldési árban; vevő cég köteles leaz az összes faanyagot magyar területen felállítandó fűrészgyáron feldolgoztatni, úgy ezen, mint a Csikmegye területén a jövendőben megtartandó faárlejtésektől a vesztegető cég — akár közvetlenül, akár közvetve, szándékoznak ezeken részt venni. — örökre kizáratik.

Török Ferenc kijelentette, hogy nem nevezi meg a tettést, a pénzt átadta Dr. Györgypál Domokosnak a célból, hogy büntügyi uton nyomozás ki a vesztegető nevét.

Fenti jelenet a déli órákban történt, az előidézett hatás alatt a tagok igen jelentékeny része elhagyta a termet s csak a

délutáni órákban megejtett választásokra jött vissza, melyeknek az eredménye a következő:

A megütrült árszázéki elnöki állásra jelöltettek: Kovács Antal, Birtha József és Csizsér Imre.

Erre megalakult a szavazatszad-bizottság, melynek tagjai voltak: Rancz János esperes elnöke mellett ifj. Botár Béla és Ambrus Dénes.

Leszavazott 165 bizottsági tag. Kovács Antal kapott 87 szavazatot, Birtha József 78-at. Kovács Antal elnöknek jelentetett ki. A tölgyesi főszolgabírói állásra jelöltettek: Veress Lajos, Zakariás Lukács és Sándor Gyula, ki időközben azonban visszalépett. Leszavazott 169 bizottsági tag. Veress Lajos kapott 100 szavazatot, Zakariás Lukács 69-et. Főszolgabíró Veress Lajos lett, Ülnöki állásra jelöltettek: Csizsér Imre, Szébeni Gerő és Dr. Felmér Lajos. Leszavazott 170 b. tag. Csizsér Imre kapott 112 szavazatot, Szébeni 58-at. Csizsér Imre ülnökké választották. I. o. szolgabírói állásra jelöltettek: Dr. Márton László és Vellmann Géza. Leszavaztak 178-an. Márton László kapott 102-öt, Vellmann Géza 76-ot. I. oszt. szolgabíróvá lett: Dr. Márton László.

Ezek folytán megütrült a III-ad aljegyzői és II-od osztályú szolgabírói állás. A jegyzői állásra jelöltettek: Dr. Gaál Endre és Szász Gyula. Leszavazott 110 tag. Dr. Gaál kapott 82-öt, Szász Gyula 28-at.

A II-od osztályú főszolgabírói állásra jelöltettek: Puskás Imre, Szász Gyula és Bőjthy Gábor. Leszavazott 126 tag. Ebből Puskás Imre kapott 63-at, Szász Gyula 54-et és Bőjthy Gábor 8-at. Így dr. Gaál III-ad aljegyzőnek és Puskás szolgabírónak jelentettek ki.

Ezekután a megválasztottak a közgyűlés színe előtt letették az esküt. Az idő előrehaladtól lévén, a tárgyalás folytatását az elnök másnapra halasztotta, a mikor csekély érdeklődés mellett a hátralevő ügyek közösi letárgyalattak.

Mailath püspök a helyzetről.

Mailath Gusztáv Károly gróf erdélyi püspök, ki a nemzeti közélet alatt is nem egyszer emlékezett meg főpásztori körleveleiben a haza sorsáról, legújabb körlevelében örömet fejez ki a haza sorsának jobbrafordulása felől. Hálandó ünnepet rendelt el, melynek napján a koronázási évforduló, június 8-ikát tölti ki. Mailath gróf erdélyi püspök rendelete mindenütt csak örömet fog kelteni, mert így van es helyén, hogy a katolikus főpápa, mint mindenkor, ugy most is előkelő szerepet vígyenek a nemzeti életben.

Mailath püspök időnkint elhangzott szavai mindig történetünk nagy és hasznos egyházfejlesztési alakjait juttatta eszünkbe s a magyar katolicizmusnak jól esett látni, hogy főpápai az igaz hasáddal együtt aggdóttak és együtt örülnek.

Mailath püspök szöszata így hangzik:

Tisztelendő Testvérek! Krisztusban kedvelt hivatam!

A súlyos hasznai aggodalmak közepette átölt mult esztendőnek derekán kiadott egyik (VIII. sz. főpásztori levele)ben sorozott snivel kértelek titeket, hogy valamennyien, velem egy-sülten busgó és áhítatos imával esedeztetek az egék Urához mennyei segítségért abban a válságos, szomorú időben, amely hasáinkra nehezített és jövendő sorsát nagy romlással fenyegette.

A komoly elme ugyanis fölütöbör borusnak látta a jövőt; emberi ítélet szerint lehetetlen nek látszott, hogy az elmúlt esztendőnek egyre anyosbodó válsága és az ebből folyó erkölcsi és anyagi romlás, a király felkent esemőlye iránt egyre növekvő bizalmatlanság, a közhatalom tekintélyének súlyos esése és a kösdologban beállott zavart és fejtelenséget kiaknásító hitetlen és hasátroutó igatás eses hasáink évenredes létalajzait, tár-adalmi és állami fejlődését, népének királyhűségét, törvénytisztelést, békés együttélését a legenyosabb megrendülés elő ne sodorja. Így láttuk a helyzetet akkor, amikor emlitett főpásztori szöszatunkban imáitokat kértük.

Es a reakövetkező hetek és hónapok az amogy is válságos és szomorú válságos és szomorú helyzetet egyre anyosbították!

Nem akarjuk saivünk hegedni indult se bét felesággatni az egymásra torlódot aggasztó és megalázó nemzeti csapások újból való felsorolásával! Elég csak annyit is fölemlelni, hogy a szent nagyhét külsőben az egész nemzet immár tampa és fásult megadással várta az elkerülhetetlennek látszó napot, amelyen elcsánt önkönny rája dönti alkotmányának évenredes templomát, hogy a nemzeti nagyléte annak romláj alá temesse!

De a népek és nemzetei sorsát veserő leten, akinek gondviselése iránt való háliját a magyar nemzet éppen tíz évvel ezelőt, európai életének esordik évében törvénybe iktatta és fényes törvényhozó hasának falain ragyogó botúkkal márványba véste, — csodálatos fordulattal elhárította hasáinkról a kikerülhetetlennek látszó romlást!

Mert apostoli királyunknak krisztusi lélekre valló és a századok jövő sorában elévülhetetlen fénytel tündöklő történelmi elhatározását, akkor, amikor minden körrehatott egy ilyen eshetőség ellen, másból, mint a mennyi jószág és bölcsességű istennek a szívek nagy eselekedeteit érlelő irgalmaságából magyarázni nem tudom.

De nem is akarom! Hitem, reményem, bizodalomam az égi segítség iránt meg nem ígott soha, egy pillanatig sem. Busgó imáitokat is esért kértem. S ugyanazon okból, mert, hogy örvendőző lélekkel látjuk valamennyien, hogy busgó imáitokat könyörületessel meghallgatta és betöltötte a mi jószágos menyei Atyánk; hozzá-tok fordulok ismét tisztelendő papjaim és kedves hivatam és felalóitak, esesetek valamennyien versenyről kelní a hálandóságban, mindannyian ti, akik busgó könyv-géssel támogattátok főpásztorotok főpásztorotok szándékait a haza sorsának jobbrafordulását való köös esedezésében!

Mert a hála adóját esért is le kell rónuk, hogy a mennyi jószág Isten esegedelmét s hathatós gondviselését a jövőre is biztosítuk!

A rettegett csapást Isten irgalmasából elkerültük ugyan; de az, hogy hasonló szomorú állapot többé be ne következzék, hogy a feleséges királynak és koronája jövendő viselőinek az ősi erénybe vetett bizodalma soha meg ne fogyatkozzék, hogy a béke és egyetértés a nemzet és királya között mindig zavartalan legyen, jószát annak a munkának bölcseséggel, okos méraékllettel és példás egyetértéssel leendő teljesítésétől függ, amely a nemzet ujonnan választott törvényhozó a vár.

Bisonyos peség, hogy valamint az elmúlt szomorú napokban a pusta emberi jókarak tehetetlenségét felváltó isteni Gondviselés vezettediadára a nemzet igaz ügyét: Azonképpen a jövő boldogulás állanságát esítő törvényhozó munka is csak az isteni malaszt jegyében indulhat meg áldásoson.

Esen meggyőződésben és ily érzelmeiktől indítatva, az isteni Gondviselés jófaját iránt való hálandók méltó és ünnepélyes kifejezésére, a menyeyi segítségnek az új törvényhozás részére való biztosítása szempontjából a következtetket lát-tam jónak meghagyni és elrendelni:

1. Az évenként tartani szokott májusi aj-tatosságot ajánljuk fel hálandóul hasáink Nagy-asszonyának újból tapasztalt köszbenjárásáért, — és végezzük azt a lehető legnagyobb bensőség-gel, külső fényvel.

2. Jelen évi június 8-án apostoli királyunk megkoronázásának évforduló napján ünnepélyes esent mise tartandó, melynek végén a legfőlelősebb Oltáriúség előtt megfelelő hálandó imádság a királyért mondandó könyör-géssel együtt végesteivén magyar nyelven, az Oltáriúséggel áldás adassék.

3. Esen körlevelem Pünkösdi ünnepén a szent bussód utás a hívőknek kihirdetvén, a hívek a hálandó esent misén való tömeges és ünnepélyes részvételre busditandók. A hatóságok, tanintézetek, kath. egyletek külső és irásbelileg is meghívandók.

4. Minden kath. iskolában esen a napon és a nap örömére megfelelő iskolai ünnepélyek tartandók és eseken a szokásos évszáró jutalom-osztás is megtartandó; s mivel óhajtom, hogy ezek az iskolai ünnepélyek minél szebbek és kedvesebbek legyenek, nehogy az évszáró visagákkal is elfoglalt tanuló ifjuság túlterheltesseék, a jelen iskolai év végén a szokásos évszáró ün-nepélyek elmaradhatnak.

5. Mivel pedig június 8-a a jelen évben kántorbójt napra esik; az esen napra eső köte-lezettség elöngedéseire folyamodtam az Apostoli esentárekhez.

A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara közgyűlése.

A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara 1906. évi május hó 26-én (pénteken) délután 3 órakor, saját hivatalos helyiségében (Széchenyi-tér 23. sz. Bányai-téle ház II. em.) teljes álét tart a következő tárgysorozattal:

- I. Elnöki megnyitót.
- II. (1135, 1179, 1191, 1202, 1231, 1164) Elnöki előterjesztés a m. kir. kormányzatnál történt változásokról.
- III. (675) A kereskedelmi miniszter leirata a Voigtländer Frigyes-féle ipari ösztöndíjak ügyében.
- IV. (676) Ugyanazon miniszter leirata a Goldberger Erzsébet-féle közgazdasági alapítvány ügyében.
- V. (709) Ugyanazon miniszter leirata oipézz tanfolyamok tartása ügyében.
- VI. (728) Ugyanazon miniszter leirata 600 koronás ipari ösztöndíjra vonatkozólag. (A központi bizottság véleményével.)
- VII. (766) Ugyanazon miniszter ur leirata az ismeretlen egyének részére érkező posta-

küldemények kézbesítése ügyében. (A központi bizottság véleményével.)

VIII. Ugyanazon miniszter ur leirata a tanonc és segéd munkakiállítások tárgyában.

IX. (891.) Ugyanazon miniszter ur leirata a készvényesi szatócsok panasza tárgyában. (Kereskedelmi szakosztály véleményével.)

X. (965.) Ugyanazon miniszter ur leirata a bukarezi kiállítás ügyében.

XI. (966.) Ugyanazon miniszter ur leirata a varrógép megrendelések gyűjtése tárgyában. (Közp. bizottság véleményével.)

XII. (992, 1477.) Ugyanazon miniszter ur leirata a bejegyzett cégek keletkezésének és megszűnésének, valamint telepvtáztatásának tárgyában s a temesvári társakamara Átirata ugyanezen ügyben. (Keresk. osztály véleményével.)

XIII. (1060.) Ugyanazon miniszter ur leirata a Pesti Magyar Kereskedelmi bank által alapított kereskedelmi ösztöndíj ügyében. (Keresk. osztály véleményével.)

XIV. (1195.) Ugyanazon miniszter ur leirata a kamarai teljes álések tárgyában.

XV. (1227) Ugyanazon miniszter ur leirata a tervezett Duna-Tisza csatorna ügyében

XVI. (1363.) Ugyanazon miniszter ur leirata a waggou hiány tárgyában.

XVII. (1423.) Ugyanazon miniszter ur leirata a kamarának a vármegyéi tanácsban való képviseltetése iránt.

XVIII. (1437.) Ugyanazon miniszter ur leirata a Budapestten tartandó vas-és fémpipar kiállítás iránt.

XIX. (1470.) Ugyanazon miniszter ur leirata a végeladások engedélyezése iránt (Keresk. osztály véleményével.)

XX. (228. sz. f.) Ugyanezen miniszter ur leirata a székelly tanoncokra vonatkozó, 1906. évi számadás jóváhagyása és a folyó évre 4000 kor. utalványozás iránt.

XXI. (1076, 1196, 1253, 554, 604, 953, 1376, 1432.) Ugyanazon miniszter ur leiratai kérelmezett államsegélyek megadása, végleg megadása, végleg tulajdonba bocsátása és megtagadása tárgyában.

XXII. (1422.) Ugyanazon miniszter ur leirata egy állami tulajdont képező bórhasító gép ügyében.

XXIII. (529.) Jelentés a munkás jutalmakra vonatkozó pályázat kihirdetése tárgyában.

XXIV. (820.) Debreceni társakamara megkeresése országos mezőgazdasági kiserleti állomás ügyében.

XXV. (821.) Ugyanazon társakamara megkeresése a helyi forgalomban használható olcsóbb levelező lapok kiadása érdekében.

XXVI. (909.) A kaszai társakamara Átirata postatakarékpenztári számozatlan befizetési lapok rendszeresítése tárgyában.

XXVII. (938.) Ugyanazon társakamara megkeresése a szentképek árusításával való vieszedésének iránt.

XXVIII. (1160.) A kolozsvári társakamara megkeresése kereskedő-segédék részére állami utazási ösztöndíjak rendszeresítése iránt. (Keresk. oszt. véleményével.)

XXIX. (1026.) A temesvári társakamara megkeresése a gazdasági egyesületek és hitel szövetkezetek áruközvetítése ügyében.

XXX. (1018, 1445.) Dr. Goldberger Leo XXXI. (631, 570.) A m. kir. iparkamara főigazgató és a székellyudvarhelyi állami kö-és agyagipari szakiskolának megkeresése ezen iskolához két felügyelő bizottsági tag küldése iránt.

XXXII. (889.) Marosvásárhelyi kir. törvényeszk elnökének megkeresése két kereskedelmi ülnök kiküldése iránt.

XXXIII. (1199.) Marosvásárhely sz. kir. várs rendőrkapitányának megkeresése ipari kihágás ügyében.

XXXIV. (1138.) Az ipartestületek országos szövetségének értesítése működésének megkezdéséről.

XXXV. (630, 635.) Az „Alkoholizmus” szerkesztőségének megkeresése a pálinkamérok munkaszünetre tárgyában.

XXXVI. (935, 468, 972, 1019, 1079, 1372, 1381, 1398, 1415.) Kérvények államsegélyek adományozása ügyében. (Közp. bizottság véleményével.)

XXXVII. (550.) Várbeli Lajos kamarai szolga tüzárka megtérítésének ügye.

XXXVIII. Levelező tagok ajánlása.

XXXIX. (379.) Jelentés a székellyföldi ipar fejlesztése ügyében eddig teljesített munkálatokról.

XL. Jelentés a kamara ügyforgalmáról.

